

Ἀπολλωνία (Σωζόπολις)

« Ἐξ Ἀχχαιοῦ εἰς Ἀπολλωνίαν ἐξοχίον-
 να καὶ ἑσάτων σταδία » ὡς εὐκρινέται ἐν τῇ
 Περὶ τῆς τοῦ Ὀρριανοῦ 1. Ἡ ἀρχαία αὐτὴ πό-
 λις ἦν ἀνατολῆς τοῦ Σωζῶ, ὁ καρναυδὲς 2 με-
 τὰ τῶν ἐν τῇ Πόντῳ Θρακῶν ἐγγυθίων πόλεων,
 ἐπέκειτο νοτιοανατολικά τοῦ νῦν Πύργου ἐν τῇ Ἀνα-
 τολίῳ Ἰωνίᾳ, ἐπὶ τῆς αἰτίας τοῦ κατὰ
 σύγκρισιν τοῦ Ἀπολλωνιαίου πόλεως, ἀπέχουσα περὶ
 τὰ ἑξήκοντα χιλιόμετρα τοῦ Πύργου. Ἡ ἄρα ἔχουσα
 γέφυρα Ἀπολλωνία ἀνωκείνη ἐπὶ τῶν Μυησίων τῶν ἐπα-
 ῶν ἦρχετο ὁ Ἀναξίμανδρος 3 πενήκοντα ἐπιπλέον τοῦ κύ-
 ρου ἰσοψηθῆς, ὡς καθορίζεται ἐπὶ τοῦ Σωζῶνου χίτου 4. Παρ'
 αὐτῆς ἦτο ἀρχαία πόλις τῶν Ἀστῶν Ἰωνίων, ἢ κατὰ τὰ
 ἐπιδημιῶνα ἐπὶ τῆς τοῦ Σωζῶνου τῆς τοῦ θεοῦ καλεσθῆναι ἢ Ἀπο-
 λλωνία. 5 Ἐπιώνυμοι πόλις τοῦ ἐνλαϊκά φημιόμένου Ἀπολλων-

Σ. Λαυρεντάκης.
 Πόλις καὶ
 θέσιμα
 Θρακῶν καὶ
 Ἰωνίας
 σελ. 149
 Ἄδρινα 1929

1. Ὀρριαν. Περὶ τῆς. 24, 5.
2. Σωζ. Περὶ τῆς. 66. - Ὁμοίως ἄποδ. Α, 90, 93. - Πτολεμαῖος
 ἐνδ. ἀν. Γ, 1α, 4.
3. Ἀστῶν. Ποντ. Ἰσολογ. Γ, 17 « Ἀναξίμανδρος δι' ἡγήσατο τῆς
 εἰς Ἀπολλωνίαν ἐν Μυησίων ἀποικίας ».
4. Σωζῶν. χίτος σλ. 729-733. - Στέφ. Βυζαντ. ἐν λ. « Ἀπολλωνία...
 πρὸς τῇ Λαμψιδουσσῶ, ἀποικία Μυησίων καὶ Ροδίων ».
5. Plinii ἐνδ. ἀν. IV. 11. « Astiae regio habuit oppidum
 Anthium, quae est Apollonia ».

2

Αποχρῶνια

τος, συμβαλλομένου ὡς χέουτος, ὅπως καὶ ἐν τῇ μελοποιίᾳ Μι-
 γήλη. Ἡ τοῦ ὀνομασίου ἰ ἐν ταύτῃ τῶς τοῦ ἀποχρῶτος, τοῦ
 ὁποῦ ὑπῆρχε καὶ νομοσίου, ἔργου τοῦ Καραγιάνου, ἂν ἀ-
 γαπίσται ὁ Μάρκος Λύσιππος ἀνέδωκεν ἐν τῷ Κοιτωχίῳ.
 τῆς ποιῶς ταύτης ἀντιπέδωσαν νομίσματα καὶ αὐτοκρατορικῆς
 ἐσοχῆς, φέροντα ἐπιγραφαί « ἀποχρῶνικῶν ἐν Πόντῳ » 7.
 Ἡ Προμηθεύσα Ἀρχαία ἦτο καὶ αὐτῆς, καὶ τὸν Δράβωνα, τῶν
 ἀποχρῶνικῶν ποιητῶν.

Ἡ ἀποχρῶνια ἀντιμαρτυροῦντα ἑραδύτερον ἐπὶ τῇ μελοποιίᾳ,
 οὐκ ἔστιν ὀνομασίου, ὡς ὁμοίως αὐτὸ τῶν βαρβαρικῶν ἠθῶν.
 τὸ ὄνομα τοῦτο ἔλαβεν οὐχὶ πρότερον τοῦ πέμπτου αἰῶνος, ὅτε
 γράφει ὁ Βυζάντιος ποιῶντα μὲν τῆς ἑραμῆς ἀποχρῶνικῶς
 καὶ δευτέρου ἄλλων ὀνομασίων ποιῶν. - Ἡ μελοποιία ἦτο
 σημαντικῆ ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων πάλαι ἀποχρῶνικῆς,
 ὅτε δὲ ἰστοριογράφος Ν. Γρηγορίου, ἀμφοτέρως τῶν ἀγῶν καὶ
 μελοποιῶν ἐπὶ τῶν Γενουτικῶν αἰῶνων καὶ τῶν « βαδύ-
 πηδῶν καὶ καὶ ποιητῶν ποιῶν », καὶ ἐν τῇ αἰτιολογικῇ
 συνόδῳ τῆς ἑξῆς συμπληροῦντε καὶ « ἐπίσημος τῆς
 καὶ δουρῶν καὶ μελοποιῶν ».

6. Δράβ. 2, 319. - Ὁ νομοσίου οὗτος ἔχει ὕψος εἰς πύχων.

7. Head - Δραβων. ἐνδ. ἀν. σ. 349. - Τῆς ἀποχρῶνικῶς ταύτης ἀντι-
 πέδωσαν ἐπιγραφαί καὶ μνημεῖα ἑλληνικά, ἐν οἷς καὶ ἀνάγκη εἶνα-
 ρίου Ἰωνικῆς λέχων, καὶ ἀντιπέδωσαν εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Δοξίας.

8. "Ὁρα καὶ Νεαράν αὐτοῦ. Ἰνδρονίου τοῦ ἀρεστέτερου ἐπ' ἀπδ.

28 εἰς μὲν Graeco-Romanum ἑξῆς. Zachariae Γ, σελ. 635

9. Ν. Γρηγορίου ἱστορ. Βυζαντ. XXVI, 17.

« Ἐξ Ἀρχαίων εἰς Ἀπολλωνίαν ὁδοποιή-
 να ἢ ἰσχυρὴν ὁδοποιήσασθαι » ὡς εὐφραίνεται ἐν τῇ
 Περὶ τῆς Ἀρχαίας Ἰσθμίας ἱστορίας. Ἡ ἀρχαία αὐτῆς πό-
 ρις, ἢ ἀναστήσῃ ὁ Συρίων, ὁ Καρυσθεὺς ἢ πε-
 ρατὶ τῶν ἐν τῇ Πόσει Ὀρειῶν Ἐπιπέδων τοῦ ἰσθμοῦ,
 εἰς τὸ νοτιοανατολικῶς τοῦ νῦν Πύργου ἐν τῇ Ἰσθ-
 μίᾳ Περύχῃ, ἐπὶ τῇ ἀκρῇ τοῦ ἰσθμοῦ
 αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου ἰσθμοῦ, ἀνεγόντα περὶ
 τὰ εἴκοσι χιλιόμετρα τοῦ Πύργου ἢ ὑπεῖον ἔχουσα
 γῆνα Ἀπολλωνία καλεῖται. Ἡ ἀρχαία Ἰσθμίων τῶν ἰσθ-
 μίων ἦγετο ὁ Ἀναξίμανδρος ὁ Πυρραῖος ἐν πρὸ τοῦ Κύ-
 ρου πολέμου, ὡς ἠεὶ τὸ ἐπιπέδον τοῦ Συρίωνος χίλιον ἑξήκοντα
 αὐτῆς ἢ ἀρχαία πόλις τῶν ἰσθμίων Ἰσθμίων, ἢ καλεῖται
 ἐπιπέδον τοῦ Συρίωνος τῶν ἰσθμίων καλεῖται ἢ Ἀπο-
 λλωνία. Ἡ ἔσθμια πόλις τοῦ ἰσθμοῦ γαλρεομένη Ἀπολλωνία

Σ. Λαυρεντιάδης.
 Πόλις ἢ
 Ἰσθμίων
 Ὀρειῶν ἢ
 ἰσθμίων
 σελ. 149
 Ἰανουάριος 1929

1. Ὀρειῶν Περύχῃ 24, 5.
2. Συρίων Περύχῃ 66. - Ὀρειῶν Περύχῃ 1, 90, 93. - Περύχῃ
 ἰσθμίων. 1, 1α, 4.
3. Ἀρχαία Περύχῃ 1, 17 « Ἀναξίμανδρος δὲ ἠγεῖτο τῆς
 εἰς Ἀπολλωνίαν ἐν Ἰσθμίων ἀποποιήσασθαι ».
4. Συρίων χίλιον 91, 929-933. - Σελ. Περύχῃ. ἐν 2. « Ἀπολλωνία...
 ἔσθμια ἢ Λαυρεντιάδης, ἀποποιήσασθαι ἢ Περύχῃ ».
5. Πλινίου ἰσθμίων. 11. 11. « Ἰσθμίων regio habuit oppidum
 Apolloniam, quae est Apollonia ».

Ἀποχωνία

ροι, συμβολισμένου ὡς χιόνος, ὡσαύτῃ ἐν τῇ μελοποιίᾳ Μι-
χάλη. Ἡ τοῦ ὀνομασίου ἐν ταύτῃ νοῦς τοῦ Ἀποχωνίου, τοῦ
ὁποῦν εἴπαρε ἢ νομοθέτη, ἔργου τοῦ Κατακλινοῦ, ἂν ἀ-
γαθήσαι ὁ Μάρτυρ Πύριος ἀνέδωκε ἐν τῷ Κατακλίῳ.
τῆς ποιητικῆς αἰσθητικῆς νομοθεσίας τῆς αὐτοκρατορικῆς
ἐποχῆς, ἐξ ὧν ἐκτετατῶν ἡ Ἀποχωνία ἐκ τῆς ἑξῆς 7.
Ἡ ἑποχὴ τῆς Ἀρχαίας ἢ τοῦ αὐτοῦ, καὶ τῶν ἑλλήνων, τῶν
Ἀποχωνίων ποιητικῶν.

Ἡ Ἀποχωνία ἀνεκμαστικῶς ἐραδύτερον ἀπὸ τῆς μελοποιίας,
οὕτως ὀνομαστικῶς, ὡς οὐδὲν ἀπὸ τῶν λαοφώνων ἠδαικῶν.
Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔλαβεν οὐχὶ πρότερον τοῦ πέμπτου αἰῶνος, ὅτε
γράφει ὁ Βυζαντινὸς ποιητὴς τῆς ἑξαετίας Ἀποχωνίας
ἢ δευαετίας ἄλλων ὀνομαστικῶν. Ἡ μελοποιία ἔλα-
βεν τὴν ἐπί τῶν Βυζαντινῶν ἐποχῶν τὴν ὀνομαστικὴν,
ἢ δὲ ἰστοριογράφος Ν. Τριγορᾶς, ἀμφοτέρως τῶν αἰῶνων τῆς
μελοποιίας ἀπὸ τῶν ἑλλήνων αἰσθητικῶν ποιητῶν «βαδύ-
τητων ἢ ἢ ποικιλοφώνων ποιητῶν», ἢ ἐν τῇ αἰσθητικῇ
ἐποχῇ τῆς ἑξῆς συμπαραήδρευσε ἢ «ἐπίσωπος τῆς
καὶ δουλειᾶς ἢ μελοποιίας».

6. ἑλλ. 2, 319. — Ὁ νομοθέτης οὕτως εἶχε ἕνα πῦλον.
7. head- ἑλλ. ἐνδ. ἀν. σ. 349. — Τῆς Ἀποχωνίας ταύτης ἀνεπι-
δύσαν ἑλλ. ἢ μελοποιία ἑλλ. ἐν οἷς ἢ ἀνάγκη ἐφα-
ρτέλου τῶν τῶν, καὶ: ἑλλ. εἰς τὸ μουσεῖον τῆς ἑλλ.
8. Ὁρα ἢ τῶν αὐτοῦ. ἑλλ. τῶν ἀποχωνίων ἐν τῇ ἀπιδ.
28 εἰς τὴν ἑλλ.-Ρωμαϊκὴν ἑλλ. Zachariae Γ, σελ. 635
9. Ν. Τριγορᾶς ἑλλ. Βυζαντ. XXVI, 17.